

Arrest

nr. 137 766 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 2 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 13 april 2005 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 13 september 2005 wordt hij gemachtigd om zich in het Rijk te vestigen.

1.2. Bij vonnis van 27 augustus 2007 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens handel en bezit van verdovende middelen (cocaïne en heroïne), in het kader van een vereniging, en het vergemakkelijken

van het gebruik van verdovende middelen of ertoe aangezet te hebben, eveneens in het kader van een vereniging.

1.3. Bij arrest van 11 januari 2013 van het hof van beroep te Antwerpen wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar (in staat van bijzondere herhaling) wegens handel en bezit van verdovende middelen (cannabis, cocaïne, heroïne en morfine), in het kader van een vereniging, en het vergemakkelijken van het gebruik van verdovende middelen of ertoe aangezet te hebben, eveneens in het kader van een vereniging.

1.4. Op 16 juni 2014 geeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een positief advies wat de uitzetting van de verzoeker betreft.

1.5. Op 2 oktober 2014 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. Dit is het bestreden besluit dat aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 10 oktober 2014 en dat als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 43,2;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 13 april 2005 een aanvraag tot vestiging indiende in de hoedanigheid van een familielid van een onderdaan van de Europese Unie;

Overwegende dat hij op 13 september 2005 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 1 oktober 2005 en 10 maart 2007 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij 27 augustus 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 27 augustus 2007 en 8 juni 2012 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, cocaïne, heroïne en morfine, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, namelijk cannabis, cocaïne, heroïne en morfine, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van bijzondere herhaling, feiten waarvoor hij op 11 januari 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 16 juni 2014 stelt "dat uit de activiteiten waarvoor D.M. veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving; dat de zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat betrokkene geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid en uit is op gemakkelijk geldgewin; dat hij kennelijk geen lering trok uit eerdere veroordelingen; dat betrokkene in 2004 met zijn familie naar België kwam en in 2005 verblijfsrecht verkreeg; dat zijn vader, moeder en zus eveneens in België wonen; dat zijn vader en moeder op bezoek komen in de gevangenis; dat zijn 3 broers eveneens in België wonen, doch zij waren mee betrokken in de drughandel en werden mee veroordeeld tot aanzienlijke straffen, zodat lastens hen eveneens een uitzettingsprocedure hangende is;

dat betrokkene beweert dat hij verloofd was en dat er op 24 juni 2012 een trouwfeest gepland was, maar dat dit niet is kunnen doorgaan omdat hij werd opgesloten in de gevangenis; dat betrokkene echter uitermate vaag blijft over deze verlovings; dat hoewel de zaak daartoe was uitgesteld, hij geen enkele verklaring voorlegt van deze verloofde; dat deze verloofde ook niet op bezoek komt in de gevangenis; dat de naam van deze verloofde zelfs niet wordt bekend gemaakt; dat men zich dan ook kan afvragen of er van enige relatie ooit wel sprake is geweest, minstens kan sterk getwijfeld worden of die relatie thans nog bestaat en een reële relationele binding met België oplevert; dat betrokkene nog geen behoorlijk Nederlands spreekt; dat hij verklaart gewerkt te hebben in 2006 en 2007 in de landbouw; dat de Commissie van oordeel is dat de familiale banden van betrokkene in België (met zijn ouders, broers en zus) niet volstaan om het recht op gezinsleven te laten doorwegen ten opzichte van de gegronde redenen om betrokkene van het grondgebied te laten verwijderen die voortvloeien uit zijn lucratieve, georganiseerde, criminele activiteiten; dat betrokkene oud en volwassen genoeg is om zonder zijn ouders en zus een leven in Marokko op te bouwen; dat zijn familie nog de Marokkaanse nationaliteit heeft, zodat niets hen belet om hem in Marokko te komen bezoeken";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat zijn ouders en zijn zus gevestigd zijn en dat zijn ouders op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat zijn 3 broers gevestigd zijn en dat voor hen een uitzettingsprocedure werd opgestart; dat ze bij elkaar op bezoek gaan in de gevangenis;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Marokko en in Spanje heeft gewoond;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen de drugshandelaar die betrokkene is en dat een uitzetting hiertoe een gepaste maatregel is;

Overwegende de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers;

Overwegende dat het winstgevende en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- D.M. (...), wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Dat de hele familie van verzoeker op legale wijze op het Belgische grondgebied verblijft; zijn ouders, zus en broers zijn allen definitief gemachtigd tot een verblijf op het Belgische grondgebied.

In Marokko blijven er geen familieleden van verzoeker meer over.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er overgegaan moet worden tot een onderzoek van het zowel het eerste als het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

2. Wanneer verzoeker wil invoeren dat zijn recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient hij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop het bestreden besluit hierop een inbreuk vormt.

Het begrip gezinsleven dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gehanteerd wordt, heeft een autonome betekenis en wordt geval per geval bekeken. In casu speelt het gezinsleven van verzoeker zich inderdaad op het Belgische grondgebied af: zijn ouders, broers en zus wonen hier allemaal. Bovendien is hij verloofd met de Belgische A.N.. Door de gevangenisstraf van verzoeker heeft er nog geen huwelijk kunnen plaatsvinden.

In het bestreden besluit wordt opgemerkt dat de ouders van verzoeker hem trouw komen bezoeken in de gevangenis: dit toont aan dat de familiebanden zeer hecht zijn, en dat verzoeker bovendien goed gekaderd zal zijn bij zijn vrijlating: zijn ouders zullen namelijk streng toezien op zijn rehabilitatie.

Verzoeker was nauwelijks 23 jaar oud op het moment dat de strafbare feiten gepleegd werden, en stond duidelijk onder de invloed van zijn broers. Ook nu op zijn 32ste, is hij jong genoeg om ditmaal positieve invloed van zijn familie te ondergaan. Zeker in de Marokkaanse cultuur, waar de positie van de vader als pater familias nog zeer uitgesproken is, kan men er zeker van zijn dat de nauwe familiebanden een rehabilitatiekader kunnen vormen voor verzoeker. Ook het nakende huwelijk met zijn Belgische verloofde is een garantie dat verzoeker zich na zijn vrijlating opnieuw op het rechte pad zal begeven. Wanneer verzoeker echter zal moeten terugkeren naar Marokko, zal ook het huwelijk afspringen, daar zijn aanstaande, die ook haar hele leven in België heeft opgebouwd, hier niet zomaar alles kan achterlaten.

Aldus mag duidelijk blijken dat de nauwe familiebanden in de eerste plaats reëel zijn, en dat zij vervolgens ook in positieve zin zullen bijdragen aan de herintegratie van verzoeker in de maatschappij.

Het is eveneens duidelijk dat het bestreden besluit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinssituatie van verzoeker.

Wanneer verzoeker zal worden teruggewezen naar Marokko zal hij volstrekt alleen aankomen in een land waar hij sedert jaren niet meer verbleven heeft, en waar hij ook geen enkele familie meer heeft. In plaats van opnieuw terecht in komen in een duidelijk kader en familieleven, zal verzoeker bij een terugwijzing echter alleen aankomen in een land dat hij nauwelijks nog kent, waar hij huisvesting noch inkomsten heeft en waar hij zijn leven volledig opnieuw moet opbouwen. De vrees dat verzoeker hierbij

eerder zal ontspreken dan resocialiseren, is helaas reëel. Dat verzoeker, gezien het verbod om gedurende tien jaar naar België terug te keren, zijn familie zelfs niet meer zal kunnen bezoeken. Van zijn familie verwachten dat zij telkens hun leven alhier in de steek laten om in Marokko voor de opvang en begeleiding van verzoeker te zorgen, is een te groot vereiste voor de familie, binnenkort gewag zal kunnen maken van tien jaar legaal verblijf op het grondgebied.

Dat verzoeker aldus genoeglijk kan aantonen dat er een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

3. Dat de noodzakelijke volgende stap dan is om na te gaan of de inmenging in het gezins- en familieleven, die hierboven aannemelijk gemaakt werd, geoorloofd is en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Dat het bestreden besluit stelt dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door de nood aan het beschermen van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Dat het inderdaad meer dan gepast is om te stellen dat de door verzoeker gepleegde feiten van drugshandel zeer zware feiten betreffen die geenszins passen in onze maatschappij. Dat de aard en de ernst van het misdrijf echter niet de enige criteria zijn die worden aangewend bij de beoordeling van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Zo worden door het Europees Hof ook elementen als de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij uitgezet zal worden in aanmerking genomen, de gezinssituatie en de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het uitzettende land in overweging genomen.

Uit de behandeling van andere zaken waar een vreemdeling uitgewezen wordt omwille van feiten van drugshandel, blijkt dat het Hof inderdaad in overweging neemt welke banden de betrokkene in het uitzettende land heeft, en hoe sterk hij nog verankerd is in zijn land van herkomst³. Zelfs wanneer het gaat om zware misdrijven, komt het Hof aldus tot de conclusie dat een schending van artikel 8 zich opdringt en dat de maatregel aldus niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Dat het past om aldus de volgende elementen in ogenschouw te nemen: enerzijds de feiten van drugshandel die ertoe geleid hebben dat verzoeker veroordeeld werd tot de gevangenisstraffen, en anderzijds de gezinssituatie. Elementen van deze gezinssituatie zijn het feit dat verzoeker zijn land van herkomst sedert jaren verlaten heeft en hij in 2005, op de leeftijd van 23 jaar, reeds een legaal verblijf verkreeg op het Belgische grondgebied, dat zowel zijn vader, moeder, broers als zus, en bovendien zijn verloofde, op het Belgische grondgebied verblijven en de rest van de familie verspreid over Europa woont, dat verzoeker ook in het bezit is van een Spaanse verblijfsvergunning en gedurende een tijd in Spanje gewerkt heeft, en het feit dat verzoeker geen familie in Marokko meer heeft wonen.

Dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker bij een verwijdering op dusdanige wijze uit zijn familiaal kader gerukt zou worden dat er geen evenwicht meer bestaat met de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten. Verzoeker heeft een groter deel van zijn leven doorgebracht in België, en zelfs in Spanje, dan in Marokko, waardoor België zijn werkelijk thuisland is en niet Marokko, dat slechts toevallig de 'papieren' staat van nationaliteit is. Het uitzetten van een persoon die criminele feiten heeft gepleegd uit een bepaalde staat, waar hij is opgegroeid en zijn crimineel gedrag ontwikkeld heeft, naar een andere staat, waar hij toevallig de nationaliteit van heeft, heeft veel weg van de "export" van criminelen, wat geenszins de bedoeling van de wetgever is geweest, en ook niet bijdraagt tot de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten in het algemeen.

4. Dat het aldus aangetoond moge zijn dat verzoeker een gezins- en familieleven in België heeft, dat de bescherming van artikel 8 EVRM geniet.

Het bestreden besluit voldoet niet aan de voorwaarden die een inmenging in dit gezins- en familieleven zouden kunnen legitimeren.

De beslissing tot uitwijzing en het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 10 maanden aldus een ongeoorloofde inmenging uit in het gezins- en familieleven van verzoeker, en het bestreden besluit dient dan ook vernietigd te worden wegens strijdigheid met het artikel 8 EVRM."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- redelijkheidsbeginsel;
- proportionaliteitsbeginsel;

Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij naar het legale verblijf op het Belgische grondgebied van zijn ouders, zus en broers, die allen definitief zijn gemachtigd tot verblijf op het Belgische grondgebied.

Verweerder merkt op dat in het bestreden besluit inderdaad niet betwist wordt dat een verwijdering een inmenging vormt in het gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 EVRM.

Verweerder wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. .

Verweerder laat vervolgens gelden dat art. 8, 2 EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl uit de motieven van het bestreden besluit afdoende blijkt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en een actueel en reëel gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Het weze benadrukt dat de feiten waarvoor verzoekende partij werd veroordeeld, met name het bezit en het verhandelen van verdovende middelen, dermate drastische gevolgen heeft voor de familiale omgeving van de gebruikers en dat een uitzetting hiertoe een gepaste maatregel is ter bescherming van de Belgische maatschappij en de openbare orde.

De verzoekende partij betwist kennelijk niet dat het Ministerieel Besluit voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken, m.n. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Evenmin betwist verzoekende partij dat het in casu gaat om ernstige feiten, met name verkrachting, waardoor de terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001)

Volledigheidshalve verwijst verweerder nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Tevens stelt de Raad vast dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige

toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Artikel 20 van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om een vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terug te wijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld, niet heeft nageleefd. De bestreden maatregel is duidelijk gericht op het beschermen van de openbare orde, één van de doelstellingen die voorzien is in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt tevens uitdrukkelijk uit het bestreden besluit. Gelet op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is en de ernstige aanslag op de openbare orde die hieruit voortvloeit, is het bovendien niet onredelijk om te stellen dat de terugwijzingsmaatregel, die in casu een rechtmatige toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, noodzakelijk is ter bescherming van de openbare orde.

(...)

Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn levenspartner. Te dezen toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging in zijn gezinsleven disproportioneel is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.” (RvV, nr. 29 070 van 25 juni 2009)

Verweerder is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM. Verzoekende partij haar vage en ongestaafde beschouwingen kunnen geen afbreuk doen hieraan.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde bij het nemen van het bestreden besluit na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het art. 8 EVRM inclus.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een ministerieel besluit tot terugwijzing diende te worden betekend aan verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden besluit moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan het is genomen. *In casu* wordt in de motieven van het bestreden besluit verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 20 en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 8 van het EVRM. Tevens wordt in het besluit omstandig gemotiveerd dat de verzoeker “door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad”, dat “de Commissie van Advies voor vreemdelingen (...) meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is” en “dat het

gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden besluit is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van het bestreden besluit kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt *in casu* onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop het bestreden besluit dit heeft geschonden.

Er wordt niet betwist dat de verzoeker met zijn ouders, zus en broers een familie- en gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot de verloofde van de verzoeker wordt in het advies van 16 juni 2014 van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, dat in het bestreden besluit werd opgenomen, gesteld *"dat betrokkene beweert dat hij verloofd was en dat er op 24 juni 2012 een trouwfeest gepland was, maar dat dit niet is kunnen doorgaan omdat hij werd opgesloten in de gevangenis; dat betrokkene echter uitermate vaag blijft over deze verlovings; dat hoewel de zaak daartoe was uitgesteld, hij geen enkele verklaring voorlegt van deze verloofde; dat deze verloofde ook niet op bezoek komt in de gevangenis; dat de naam van deze verloofde zelfs niet wordt bekend gemaakt; dat men zich dan ook kan afvragen of er van enige relatie ooit wel sprake is geweest, minstens kan sterk getwijfeld worden of die relatie thans nog bestaat en een reële relationele binding met België oplevert"*. In zijn verzoekschrift geeft de verzoeker de naam van zijn verloofde, doch blijft hij verder uitermate vaag over *"het nakende huwelijk met zijn Belgische verloofde"*. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nog steeds geen enkele verklaring van deze verloofde voorlegt en dat hij nalaat zijn bewering met betrekking tot de verlovings te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs.

Bijgevolg dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privéleven van de verzoeker en/of het familie- en gezinsleven van de verzoeker met zijn ouders, zus en broers. Te dezen impliceert het bestreden besluit een weigering van een voortgezet verblijf. In dat geval aanvaardt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er een inmenging is, zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Er wordt niet betwist dat de inmenging is voorzien door de wet, meer bepaald door artikel 20, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en dat de inmenging is ingegeven door de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten, wat een door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM erkend legitiem doel is voor een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven. Zo erkent de verzoeker *“(d)at het inderdaad meer dan gepast is om te stellen dat de door verzoeker gepleegde feiten van drugshandel zeer zware feiten betreffen die geenszins passen in onze maatschappij”*.

Tenslotte dient te worden nagegaan of de verwerende partij in redelijkheid een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker – met name op het vlak van het familie- en gezinsleven met zijn ouders, zus en broers – en in dit licht een afdoende onderzoek heeft gevoerd. Daarbij dient er vooreerst op te worden gewezen dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoeker haalt aan dat hij *“zijn land van herkomst sedert jaren verlaten heeft en hij in 2005, op de leeftijd van 23 jaar, reeds een legaal verblijf verkreeg op het Belgische grondgebied, dat zowel zijn vader, moeder, broers als zus, en bovendien zijn verloofde, op het Belgische grondgebied verblijven en de rest van de familie verspreid over Europa woont, dat (hij) ook in het bezit is van een Spaanse verblijfsvergunning en gedurende een tijd in Spanje gewerkt heeft, (...) dat (hij) geen familie in Marokko meer heeft wonen”*. Hieruit zou volgens de verzoeker moeten blijken dat hij *“bij een verwijdering op dusdanige wijze uit zijn familiaal kader gerukt zou worden dat er geen evenwicht meer bestaat met de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten. Verzoeker heeft een groter deel van zijn leven doorgebracht in België, en zelfs in Spanje, dan in Marokko, waardoor België zijn werkelijk thuisland is en niet Marokko, dat slechts toevallig de ‘papieren’ staat van nationaliteit is. Het uitzetten van een persoon die criminele feiten heeft gepleegd uit een bepaalde staat, waar hij is opgegroeid en zijn crimineel gedrag ontwikkeld heeft, naar een andere staat, waar hij toevallig de nationaliteit van heeft, heeft veel weg van de “export” van criminelen, wat geenszins de bedoeling van de wetgever is geweest, en ook niet bijdraagt tot de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten in het algemeen.”*

Uit het advies van 16 juni 2014 van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, dat in het bestreden besluit werd opgenomen, blijkt dat met al deze elementen rekening werd gehouden, doch dat deze werden afgewogen tegen onder andere de omstandigheid dat de verzoeker *“door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving”*, dat hij *“kennelijk geen lering trok uit eerdere veroordelingen”*, dat hij *“nog geen behoorlijk Nederlands spreekt”*, dat hij *“oud en volwassen genoeg is om zonder zijn ouders en zus een leven in Marokko op te bouwen”* en dat *“zijn familie nog de Marokkaanse nationaliteit heeft, zodat niets hen belet om hem in Marokko te komen bezoeken”*. De verzoeker weerlegt deze gegevens niet. Op basis van deze afweging concludeert de Commissie van Advies voor Vreemdelingen dat de familiale banden van de verzoeker met zijn ouders, broers en zus in België *“niet volstaan om het recht op gezinsleven te laten doorwegen ten opzichte van de gegronde redenen om betrokkene van het grondgebied te laten verwijderen die voortvloeien uit zijn lucratieve, georganiseerde, criminele activiteiten”*. In het bestreden besluit wordt vervolgens nog overwogen dat *“de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen de drugshandelaar die betrokkene is en dat een uitzetting hiertoe een gepaste maatregel is”* en worden ook *“de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers”* onderstreept. Ook dit wordt door de verzoeker niet betwist. Hij betwist evenmin de overweging in het bestreden besluit dat hij *“dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast”*. Aldus dringt

ook de vaststelling zich op dat de verzoeker zelf zijn privé- en/of gezinsleven met zijn ouders, broers en zus in België in het gedrang heeft gebracht.

Aldus heeft de verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Door louter zijn eigen persoonlijke belangen, die werden opgenomen in de overwegingen van het bestreden besluit, te benadrukken, zonder evenwel concreet in te gaan op de (zwaarwichtigheid van de) elementen die hebben geleid tot het bestreden besluit, toont de verzoeker niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn persoonlijke belangen en de legitieme doelstelling die door het bestreden besluit wordt nagestreefd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te oordelen *“dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden”*. Een schending van artikel 8 van het EVRM of het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In het bestreden besluit worden de motieven op grond waarvan tot de uitzetting van de verzoeker wordt besloten opgesomd. Hierbij werd enkel gebruik gemaakt van de door de wet toegekende bevoegdheden en is, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat door het bestreden besluit het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN